

letételéről kiállított eredeti bizonyítvány elveszvé, ahelyett nevezett részére 1907. évi 298. sz. alatt az eredetivel egyenlő értékű hiteles másolat adatott ki.

Temesvárott, 1907. évi május hó 4-én.

Dömötör Tihamér s. k.
kir. erdőfelügyelő.

KÜLÖNFÉLÉK.

Személyi hírek. A kereskedelemügyi m. kir. miniszter *Gaul Károly* felső ipariskolai igazgatói czim- és jelleggel felruházott tanárt, választmányunk tagját, igazgatóvá nevezte ki.

A pénzügyminiszter *Kövesi Antal* gépészmérnököt, a selmecbányai bányászati és erdészeti főiskola rendkívüli tanárát, aki az erdőmérnököknek az erdészeti géptant adja elő, a főiskola rendes tanárává nevezte ki.

Az erdészet képvisellete az országos közlekedési tanácsban. Az erdőgazdaság termékei tudvalevően a közlekedési eszközökön szállított áruknak jelentékeny részét alkotják és terjedelmükhez mért aránylag csekély értékük miatt tarifális kérdésekben, nemkülönben közlekedési eszközeink jövőbeli kifejlesztése tekintetében erdőgazdaságunk érdekeltisége elsőrendű.

Egészen természetes tehát az Országos Erdészeti Egyesületnek az a törekvése, hogy az erdészetnek ebben a most ujjászervezés alatt álló tanácsban helyet biztosítani igyekezett, a mire vonatkozó felterjesztését lapunk f. é. VII. füzetében közöltük. Örömmel értesítjük t. olvasóinkat, hogy az egyesület közbelépése sikerrel járt, mert a legközelebbi multban a közlekedési tanácsra vonatkozólag a törvényhozás által elfogadott törvényjavaslat 3. §-ában kifejezetten elrendeli, hogy a tanácsba az erdészeti érdekeltség is meghívassék.

A dolog nem ment egészen könnyen. A törvényjavaslat eredeti szövegében ugyanis csupán a mezőgazdasági egyesületek képviselétéről történt gondoskodás s bár a kereskedelemügyi miniszterium az Országos Erdészeti Egyesület felterjesztésére kilátásba helyezte, hogy a közlekedésügyi tanácsban képviseletet nyer, az egyesület elnöksége még sem vélt ebben megnyugodhatni,

hiszen csak erőszakos magyarázattal és a mezőgazdaság egyik képviselőjének rovására nyerhetett volna helyet. Darányi Ignác földmivelésügyi miniszter ur igaz hála kötelező módon magáévá téve az egyesület álláspontját, Mezőssy Béla államtitkár ur a törvényjavaslat képviselőházi tárgyalásánál a megfelelő módosítást indítványozta, amely azután a törvényhozás mindkét háza által el is fogadtatott. Ugy a miniszter, mint az államtitkár urat a magyar erdőgazdaság őszinte köszönete illeti eredményes közbelépésükért, mely nélkül esetleg idővel ebben a fontos tanácsban rólunk határoztak volna — nélkülünk.

Az ügy kedvező elintézésére annál nagyobb megnyugvással tekinthetünk, mert pl. az ausztriai erdészeti hasonló törekvései mindeddig sikertelenek maradtak.

Az Országos Erdészeti Egyesület és a magánerdőtisztek kötelező nyugdíjbiztosítása. Ausztriában tudvalevőleg már van törvény az összes magántisztviselők kötelező nyugdíjbiztosításáról, melynek végrehajtása most áll előkészület alatt. Erre való tekintettel és mert egyes hazai társadalmi tényezők is felvetették ezen intézmény szükségességét, az Országos Erdészeti Egyesület erre vonatkozólag kifejezésre juttatta álláspontját a földmivelésügyi miniszter előtt, kifejtvén, hogy szélesebb alapokra fektetett nyugdíjbiztosító intézmény keretében az erdőtisztek kötelező nyugdíjbiztosítását kívánatosnak tartja és a kormány ily irányu kezdeményezését szívesen látná, mert az erdőgazdaság szolgálatában állók aggkori ellátásának rendezésében szolgálatuk nyugodt és lelkiismeretes végzésének biztosítékát látja.

Egyben kérte az egyesület, hogy az erre vonatkozólag netalán megindítandó tárgyalásokba annak idején bevonassék.

Az erdészeti főiskola és Kolozsvár. Ily czímen lapunk f. é. VIII. füzetében közölt hírünk kapcsán még a további fejleményekről kell t. olvasóinknak beszámolni. *Orosz Antal* m. k. erdőmester eszméjének visszhangja kelt az „Erdélyi Gazda“ cz. lapban, de Kolozsvár város közgyűlésén is, melynek április 20-án tartott, de igen hiányosan látogatott ülésén tárgyalásra került a tanácsnak Nagy Dezső kezdeményezésére tett az a javaslata, hogy készítették emlékirat, hogy az erdészeti főiskola Kolozsvárra helyeztessék át. Nagy Dezső azt kívánja, hogy az erdészeti oktatás az egyetemmel

▷ No látni! Pestben megmaradunk sors éöbe volna a
fiskolát - de hát a fennmarad Pestben jobban 619
érették volna magukat. - Eljű felmecc. Maradunk!

kapcsolatosan, mint önálló fakultás szerveztessék s kidomborítani kéri, hogy a kolozsvári egyetemen még akkor is létesíttessék erdészeti fakultás, ha Budapesten a gazdasági egyetem felállítatik.

Ez ellen azonban kifogása volt Apáthy István dr. egyetemi tanárnak. Szerinte helyesebb álláspont, ha *csak* Kolozsvár részére követelik az erdészeti „akadémiát“. Beszédében többször akadémiát említ, tehát úgy látszik nem bír tudomással a selmeczbányai intézet címében beállott változásról, de nem bír tudomással arról sem, hogy az erdészeti oktatás ezidőszerint nem áll és eddig sohasem állott a közoktatásügyi miniszter hatásköre alatt s így Apponyi Albert grófhoz intézett szavai céljukat tévesztették. Kolozsvárt az erdészeti akadémia helyéül alkalmasnak találja, de a következő az Erdélyi Hírlap április 21-iki számából szószerint idézett fenntartással:

„Alkalmassá teszi a többek között, hogy itt egyetem van. Az egyetem a maga eszközeivel és tudományos személyzetével nagy segítségére lehet egy erdészeti akadémiának. De azt szóló *képtelenségnek* tartja, hogy az egyetemen kérjék egy erdészeti fakultás fölállítását. Először is egy erdészeti fakultás *semmiképp sem lehetne egyenrangu pl. a jogi vagy a természettudományi karral.* Másodszer mindenkinek, aki az egyetem boldogulását és magas színvonalát a lelkén viseli, arra kell törekednie, hogy az egyetemet lehetőleg megszabadítsuk a jelenlegi szakiskolai nyűgöktől, nem pedig arra, hogy új szakiskola terheit rakják rá. Ki kellene választani az egyetemből *egy jogi szakiskolát, egy orvosi szakiskolát és még egyéb szakiskolákat*, nem pedig egy új erdészeti szakiskolát kebelezni az egyetembe. A szakiskolák azért maradhatnak az egyetem hatása alatt, bizonyos kapcsolatban az egyetemmel; de a tulajdonképpeni egyetemi oktatást el kell választani a szakiskolaitól, nem pedig még inkább összebonyolítani vele. Indítványozza tehát, hogy kérje a közgyűlés egyenesen Kolozsvár számára a netalán áthelyezendő vagy fölállítandó új erdészeti akadémiát úgy, hogy ez az akadémia bizonyos szerves kapcsolatba lépjen az egyetemmel, amennyiben a maga tudományos erőivel és eszközeivel az egyetem is segítse az akadémiát. *Erdészeti fakultásról az egyetemen* szó azonban a fölterjesztésben ne essék.“

És a közgyűlés tényleg ilyen értelemben határozott.

Amint értesülünk, Apáthy István dr.-nak az erdészetet sértő kifejezései, amelyek másból, mint abból a körülményből, hogy az erdészeti oktatásról és annak színvonaláról helyes képe nincsen, nem eredhetnek, Kolozsvárt nemcsak az ottani erdőtisztek körében, hanem városszerte és az egyetem körében is élénk visszatehetszést keltettek. Az erdőtisztek közül Orosz Antal erdőmester válaszolt az „Ujság“ című ottani lap április 30-iki számában éles hangú nyílt levélben a nem várt támadásra. Reámutat többek között arra, hogy az erdészet a város közgyűlésén képvisellel nem bír, tehát ott nem védhette magát s aztán így folytatja: „Mit kívánjunk akkor másoktól, ha olyan európai színvonalon álló tudós, mint Nagyságod, olyan meg nem indokolt, de bántó véleménynyel van az erdészet felől s ennek a véleménynek a nagy nyilvánosság előtt kifejezést is ad. Igen szeretnők tudni, hogy mire alapítja Nagyságod azt a véleményét és egyáltalában volt-e szükség arra, hogy ennek a véleménynek *abban a formában* adjon kifejezést és egyenesen még ki is kösse, „nehogy a fölterjesztésben erdészeti fakultásról az egyetemen szó essék“, tehát mintha az erdészet valami ragadós betegséggel telt valami volna, aminek egy egyetemhez még fölterjesztésekben sem szabad közelednie.“

„Szeretnők tudni, hogy talán az előképzettség hiánya, „az egyetemi oktatás időtartama“, a tudomány művelésének intenzivitása, vagy mi az ördög az, ami oly elérhetetlen magasságban akarja tőlünk tartani az egyetemet már most, mikor még magunk sem jöttünk a Nagyságod által félt arra a gondolatra, hogy szoros összeköttetésbe jöjjünk vele“

Orosz Antal szaktársunk nyílt levele válasz nélkül maradt.

Részünkről legkevésbé a természettudományi szak köréből vártunk ily támadást, amelylyel az erdészet oly szoros kapcsolatban áll, de feltételeztük volna azt is, hogy egy egyetemi tanár nemcsak a hazai szakoktatási viszonyokról bír több tájékozottsággal, hanem némileg a külföld intézményeit is ismeri. Ebben az esetben tudnia kellett volna, hogy Zürichben, Karlsruheén a politechnikummal kapcsolatos az erdészeti szakoktatás s ha netalán a műszaki tudományok iránti, bizonyos körökben nem ritka elfogultság révén ez sem emeli a lenézett erdészeti tudományokat szemében, akkor talán alkalmas erre az a körülmény, hogy Münchenben,

Tübingenben, Giessenben a tudományegyetemen történik az erdészeti tudományok előadása, amely egyetemek bizonyára szintén féltékenyen őrködtek afelett, hogy ne öleljenek keblükre oly ismeretkört, mely általános színvonalukat csökkentené. Csak idők kérdése, hogy a ma még elkülönített néhány német erdészeti tanintézet az egyetemekkel egyesíttessék s részünkről teljességgel nem hiszünk abban, hogy az „egyetem“ fogalma tisztán a teljesen elvont tudományok művelése részére tartassék fenn, amint azt Apáthy kívánja. De ettől eltekintve: ma ez nincs így, a gazdasági tudományok s ezek között az erdészeti is tehát méltán kívánhatnak helyet az egyetem keretében, bár eddig nem kerestek illetékes tényezőik útján ily irányu kapcsolatot, mert hiszen a Budapestre kívánt gazdasági egyetem vagy erdészeti főiskola nem volna szerves kapcsolatban a tudományegyetemmel. Végül pedig le kívánjuk vonni az eset tanulságait s evégből felvetjük azt a kérdést, hogy vajjon előfordulhatott volna-e ez a jellemző incidens, ha az erdészeti felső oktatás székhelye nem volna az ország egyik elrejtett helyén, hanem ha erdészeti főiskolánk tanárai valamely tudományos és közgazdasági góczpontban működve, más tudományok képviselőivel sűrűbben érintkezhetnének és a tudományos életben nagyobb szerepet vihetnének? Bizonyára nem. Részünkről tehát ebben az esetben is bizonyítékát látjuk annak, hogy az általunk képviselt álláspont, mely az erdészeti felső oktatást Budapestre kívánja hozni, megfelel az erdészeti szak érdekeinek.

Wem felel meg!
Orosz erdőtiszt tanulmányutja. *Wesselowsky Viktor* orosz cs. főerdész, aki az erdészeti kísérletügy tanulmányozása céljából már több mint egy éve Németországban tartózkodik, most hazai erdészeti viszonyainkat tanulmányozza, és amint az Országos Erdészeti Egyesületben tett látogatása alkalmával megtudtuk, az erdészeti főiskola és kísérleti állomás mnglátogatása után Vadász-erdőre, majd onnan a deliblati homokpusztára, továbbá Szegedre, Szabadkára és a szlavoniai tölgyesekbe szándékozik. Főképpen a homoki erdőművelés érdekli.

A **bruszturai hegyesuszamlásról**, amelyről a napilapok is megemlékeztek, *Bészler Kálmán* m. k. főerdész ur a következő hiteles tudósítást volt szives az Erdészeti Lapoknak beküldeni.

A hegycsuszás a „Procska“ patak völgyében, községi erdőterületen történt.

F. hó 1-én reggel 6 órakor megcsuszott a kötött agyagos talaj és másnap reggel teljesen lecsuszott 3—4 holdas terület a völgybe. A leszakadt rész, mely a hegyoldal csucsáig ért, elzárta a völgyet és 3—4 hold területü tavat duzzasztott fel. A Procska patak vize most a gátat képező törmelék felett folyik. A hegycsuszás oka az volt, hogy a talaj télire nem fagyott fel és az olvadás alkalmával felázott talaj a nagy hőtömegek nyomása alatt lecsuszott.

A földrengés hirtelen onnan eredhetett, hogy a lezuhanás erejétől a környékbeli lakosok némi rázkódást érezhettek.

Katasztrófát azonban nem fog okozni még az sem, ha a gátat képező föld és sziklatömeg átszakadna (ami nem is valószínű), mert a széles völgyben a törmelék elterülne és a faluig lerakodna.

Hogyha a terület rendesen be lett volna erdőszítve és nem lett volna tulságosan legeltetve: a hegycsuszás nem következett volna be.

Árviz Máramarosban. Az elmúlt tél egyike amaz időszakoknak, amelyekre majdan a legöregebb emberek is visszaemlékeznek. Korán ősszel, szeptemberben, októberben indult meg a havazás; e korai havazásból lágy telet jósoltak s ugyancsak biztattuk szálfatermelő vállalkozóinkat a munka siettetésére s ime ahelyett, hogy a korán leesett hó — mint az rendesen megtörténik — elolvadt volna, az óriási havazások s egymásra halmozódott hőtömegek miatt még a facsusztatási munkát sem lehetett mindenütt teljesen befejezni, a favontatásnak pedig állandó akadályát képezte az ember magasságon felül érő hóval való küzdelem.

Tavaszi nyíltaival aggodalommal olvastuk a Tisza alsó részének életét és vagyont fenyegető áradását s félve gondoltunk a katasztrófára, amit az itteni óriási hőtömegek olvadása és megindulása fog okozni. De az Alföld szerencséjére, másként történt. A hóolvadás itt a felső-Tisza mentén lassan indult meg, az éjjeli fagyok jelentékenyen mérsékeltek az olvadást, úgy, hogy a tutajozást csak április közepén kezdhettük meg, de még április 24-én is oly gyengék voltak a gátvizek, hogy egy zátonyra került tutaj miatt a Fehértiszán tutajtorlódásunk volt s a gyors telefon értesítésnek köszönhető, hogy

csakis a már utban volt 22 tutaj torlódott össze. Még április 27-én délelőtt is oly gyengék voltak a gátvizek, hogy a tutaj-torlódást nem annyira vízi, mint inkább emberi erővel kellett szétszedni. Ekkor az Alföldről már a Tisza apadását jelentették, nálunk pedig április 27-én délután kezdődött a hatalmas esőzés, mely rohamosan felduzzasztotta a Fehér- és Feketetiszát s ezek patakjait. A rohamosan áradó patakok és folyók előbb csak egyes szálfákat ragadtak magukkal, melyek a rahói hidon fennakadva elzárták a vízfolyást. Erre az előbb említett tutajtorlódás miatt a patakokban és folyókon maradt tutajokat kétségbeesett erőfeszítéssel kötötték a kikötő-czölöpökhöz, de a folyton növekedő, ellenállást nem ismerő áradat elszakította a vastag köteleket, ahol pedig a kötelek kiállották az erőpróbát, kitepte a kikötő-czölöpöket s a tutajokat tajtékzó háttára emelve s egyik parttól a másikhoz könnyű forgácsként dobálva, azokat szétverte s a rahoi tiszahid előtt felraktározta. Ropogva, recsegve állott ellent a hatalmas fahid a közel négyezer darab szálfá nyomásának s az óriási fatorlasz mögött, bömbölve rohamosan emelkedett a zavaros áradat. Április 30-án már kilépett a víz a medréből s elöntötte a balpartján végig vonuló utat; munkások serege pallókat rak ekkor le, hogy az úton közlekedni lehessen, már az erdőgondnoki lak falait mossa a víz, már az udvarba és kertbe ömlik a határt nem ismerő áradat, menekülünk az emeletre és az ablakból tanácstalanul nézzük a mindent elnyeléssel fenyegető veszedelmet s ime egy hatalmas roppanás s „mint az örült, ki letépte lánczát“, a hid balfelé elszakad s vésztojósóan rohan a megette fennakadt szálfatömeggel együtt lefelé. A bős elem most utat nyer, visszahúzódik medrébe, a magával sodort fa nagy részét a partokon és szigeteken hagyva. Az esőzést verőfényes májusi napok váltják fel, a víz folyton apad, a fenyegető veszedelem elmúlt.

Több mint nyolczezer darab szálfát ragadott magával az ár, de több mint fele még a nagybocskói rakodópart felett utközben fennakadt, a többi Nagybocskó alatt vetette partra a víz. A rahói tiszahid elszakítása miatt Aknarahó úgy elvált Bocskórahótól, hogy ha a Tiszán át kiabálva meg nem értjük egymást, Tiszaközön át nyolcz kilométeres utat kell megtenni, hogy dolgunkat végezhessük.

A kisiblyei gyéritésekről. A f. é. Erd. Lapok IX. füzetében (534. és k. lapokon) Földes Jánostól egy cikk jelent meg ily cím alatt: „Néhány gyakorlatias észrevétel a gyéritések dolgában“, melyben cikkíró különösen a nagyobb mérvű gyéritések mellett szól és felemlít egy példát, mely szerint egy közel 70 éves tölgyerdőben holdankint $20 m^3$ vétetett ki. Egyszersmind rámutat arra is, hogy nálunk a gyéritések előirányzásánál nagyon, de nagyon óvatoskodnak.

Ennek igazolásaképpen rendénvalónak látom, hogy a nevezett füzet 532. lapján közölt kisiblyei eredményeket kiegészítsem annak kimutatásával, hogy az ott felsorolt esetekben holdankint hány köbméter kiszedése volt előirányozva és tényleg, az állomány általunk megítélt kívánalmaihoz képest mennyit eredményezett a gyérités.

Ezt szem elé tárja a következő kimutatás:

A kisiblyei mintegy 400 kat. holdnyi erdőterületen az 1886-ik év végétől az 1906-ik év végéig vegyes lombja-erdőkben történt gyéritések eredménye:

Vágás sorozat	Erdő-részlet	Terület	Kor	Előirányoztatott	Tényleg nyert
				fatömeg holdankint	
szám	szám	hold	év	egész köbméter	
I.	5	9·63	50	14	20
I.	9	4·68	50	14	10
II.	8	16·54	50	14	41
II.	13	5·32	60	15	50
II.	20	9·44	40	2	12
II.	9	43·63	70	25	36
II.	12	21·55	50	15	24
Összesen		110·79	—	17·6	30·3

Tehát közel kétszer annyi volt az eredmény, mint az óvatos előirányzat.

Megjegyzem, hogy a feljegyzett területeken kívül még másutt is történtek gyéritések, ahol a szükség kívánta; de az üzemtervben előirányozva nem volt.

Fekete Lajos.

Hajlitott fabutorgyárok egyesítése. A Magyar Iparban olvassuk: Már február közepén jelentette a *Hitel*, hogy a Magyar általános hitelbank és az osztrák hitelintézet a hajlitott fából való butorgyárok közül tíz osztrák és magyar gyárat egyesít, illetőleg két vállalatba von össze, melyek közül az egyik Ausztriában, a másik Magyarországon lesz. Az erre vonatkozó összes előmunkálatok — az említett lap újabb értesülése szerint — már befejeztettek és a két vállalat, amelyek közül az osztráknak 4, a magyaroknak 2 millió K lesz az alaptőkéje, a napokban meg is alakul. A két vállalat között azonban igen szoros érdekközösség lesz. A Thonet testvérek, a Kohn Jakab és József, valamint a D. G. Fischels Sohn cégek nem lépnek be a trusttársaságba, de az érdekközösséget, bár lazább alakban, mint az új két vállalat között, ezekkel is megkötötték. Az alakuló két új részvénytársaságba beolvadó tíz butorgyár körülbelül egy harmadát termeli az összes magyar-osztrák produkciónak, míg a többi kétharmad az említett három nagy cégé. Az egyik magyar butorgyár, mely a trustba beolvad, a borosjenői faipargyár, mely az aradi Weitzer János gép-, vagongyár és vasöntőde r.-t. tulajdona volt, melytől a hitelbank a gyár épületét és telepét 500,000 koronáért, a berendezést és az árukészletet pedig leltári érték szerint vette meg.

Bécsi eserkéregárak: Tölgykéreg prima 12—13 K., Original 10—11 K., II. osztályu 8—9 K., III. osztályu 6·50 K. 100 kg-kint. Luczfenyőkéreg I. oszt. 6—6·75 K.

A vadorzás ellen. Az Országos nemzeti vadásztársaság, amely a produktív vadászgazdaság terjesztésén kívül több más hazafias és közérdekű cél között a vadorzás meggátlását is fölírta zászlajára, a törvényhatóságokhoz körlevelet intézett, melyben egyebek közt a következőket mondja:

A vadorzás az utóbbi években oly mértéket öltött, hogy az ország több vármegyéjében a személybiztonság gyöngébb lábon áll, mint hajdan a híres Bakonyban állott. A vadorzást egész falvak kenyérkeresetből, üzletszerűen üzik; pusztítva, lopva a drága pénzen fönntartott, kimélt vadjószágot, nemzeti kincsünket s életveszélyes fenyegetésekkel akadályozva a terrorizált vadóvó személyzetet kötelessége teljesítésében és a vadászattulajdonost jogainak gyakorlásában. És, fájdalom, a fenyegetés nem pusztá szó, ijesztgetés,

hanem be is szokták azt kegyetlenül váltani, mit bizonyít az a sok ellobbanó emberi élet, mit a vadorzók évente kioltanak. A vadorzók ráléptek az agresszivitás terére s most nem a vadorzó fut a vadőr vagy erdőőr elől, hanem a vadőr a vadorzó elől, mentve életét, ahol lehet. Törvényhozásunk nem számított erre a veszedelmes kórságra, midőn az 1883. évi gyenge, haszontalan — és a hatóságok részéről tullanynán alkalmazott — vadászati törvényt megalkotta. Ezzel a törvénynyel nem lehet segíteni a bajon. Ahol a törvény nem nyújt védelmet, ott minden rendelkezésre álló fegyvert fölhasználva, össze kell fogni a törvényhatóságoknak s a társadalomnak, hogy megszüntethessék ezt a közgazdaságot bénító s a személybiztosságot veszélyeztető, szégyenteljes állapotot. Több vármegye már tudatára ébredt kötelességének s a vadorzás és orgazdaság eltiprása céljából teremtett egy üdvös fegyvertartási és árusítási szabályrendeletet. Krassó-Szörény vármegye volt az első a küzdőtéren s Gömör, Heves, Borsod vármegyék követték uttörő üdvös munkájában. Alkottak egy szabályrendeletet, melynek főbb vonásai a következők: lőfegyvert, lőszer csak annak szabad tartani vagy venni, aki erre a megyétől az engedelmet megkapja. A nem engedelmezett fegyverek elkobzandók és megsemmisítendőek. Puskatartási engedelem csakis oly egyénnek adatik, akinek vadászjegye van. Önvédelmi célra csak forgópisztolyra adható engedelem. A vadászjegy pedig, ami fegyvertartási engedelemre és lőszervásárlásra jogosít, csakis azoknak adható, akik minden kétséget kizáróan bebizonyították, hogy vadászati jogosultságuk van. Afegyver- és lőszerkereskedők pontos jegyzéket tartoznak vezetni arról, hogy a fegyvertartási engedelem fölmutatása mellett ki, mennyi és micsoda árukat vásárolt. A fegyvertartási engedelem, visszaélések elkerülése céljából fényképpel látandó el. Ha ezt a szabályrendeletet a vármegyék egymásután életbeléptetik és teljes szigorral keresztülviszik: eszköz hiányában meg kell, hogy szűnjön a vadorzás s nyomában fölvirágzik az államnak, községeknek és magánosoknak annyi milliót jövedelmező vadászgazdaság. Az Országos nemzeti vadásztársaság azzal a tiszteletteljes kérelemmel járul nagyságos alispán elé, kegyeskedjék a legközelebbi közgyűlésen az irányban előterjesztést tenni, hogy a vezetése alatt álló vármegye: Krassó-Szörény, Borsod, Heves, Gömör vármegyék jó példáját követve,

